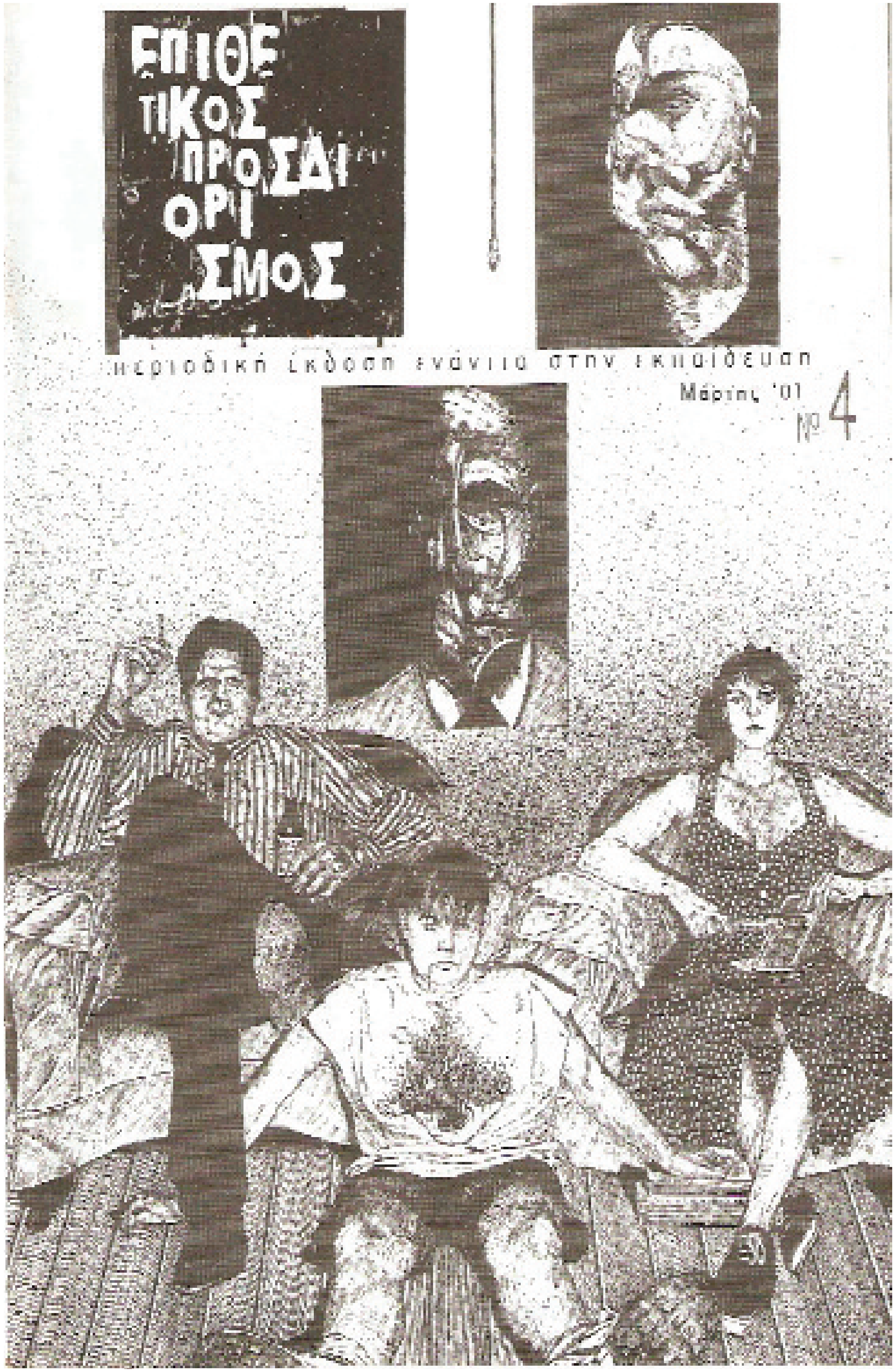
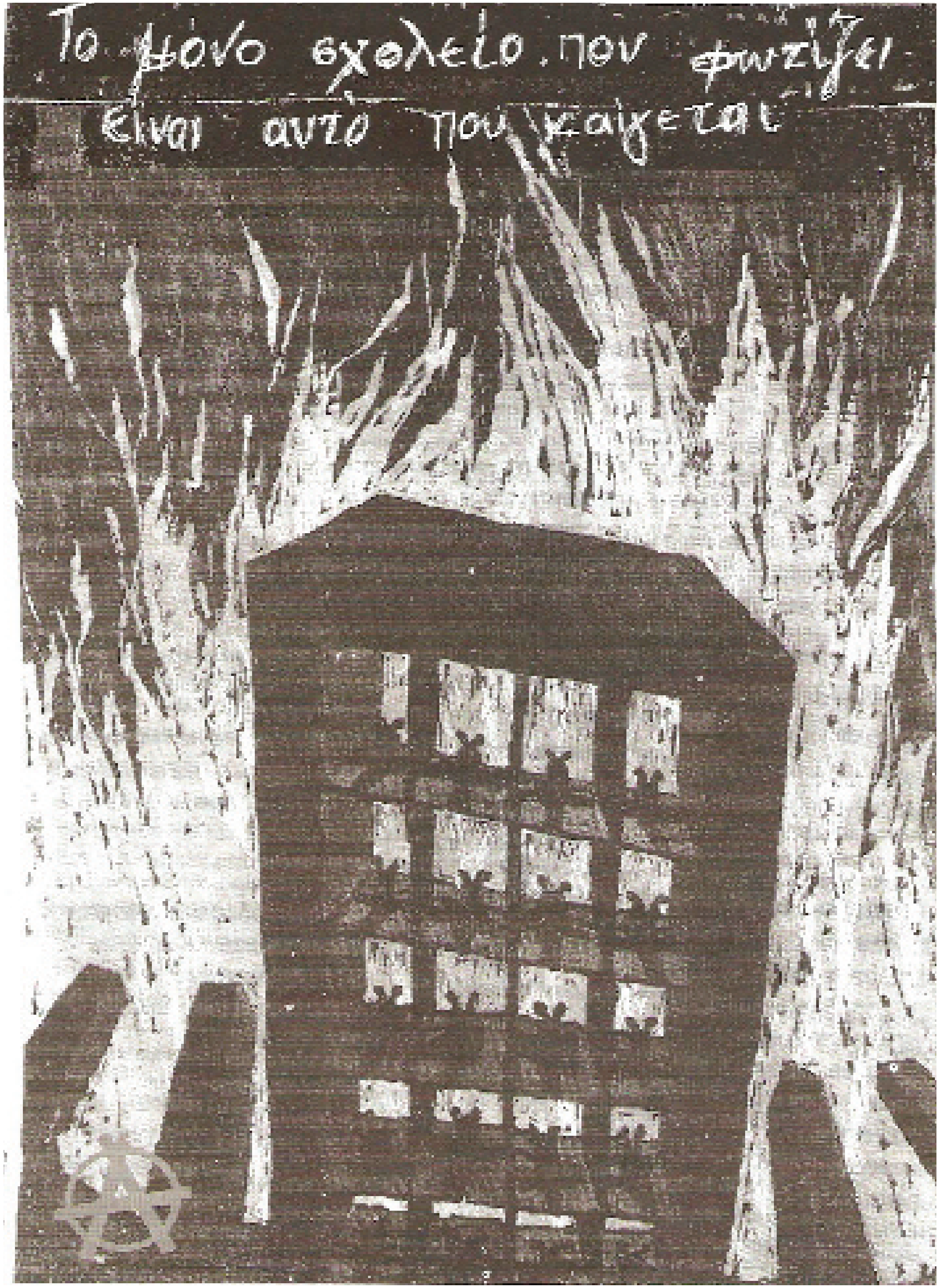
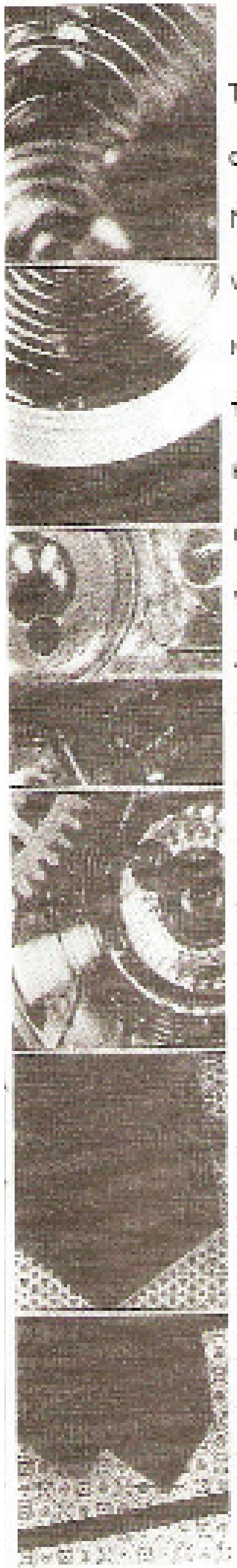

ΕΠΙΘΕ ΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΔΙ ΟΡΙ ΣΜΟΣ
περιοδική έκδοση ενάντια στην εκπαίδευση
Μάρτης '01
№ 4

Το μόνο σχολείο που φωτίζει
είναι αυτό που καίγεται

Ένας ήχος μονότονος. Το ξυπνητήρι.

Το ξύπνημα. Η μελαγχολική κατεύθυνση προς ένα μέρος που σε απωθεί. Όμως όλα δείχνουν πως πρέπει να το **αντέξεις**. Να υποκλίνεσαι μπροστά του και σ' αυτούς που υπάρχουν εκεί, να συνηθίσεις. Να συνηθίσεις την **ομοιομορφία της σκέψης** και της κίνησης που προσπαθούν να σου επιβάλλουν, το διαχωρισμό σε ανώτερους και κατώτερους,σε καλύτερους και χειρότερους. Να **συνηθίσεις** να υπακούς, να ζεις με κανόνες. Να **ανέχεσαι** να σε αξιολογούν, να σε κατευθύνουν, να σε καθορίζουν. Κι άλλος ήχος μονότονος. Το κουδούνι. Δηλώνει την έναρξη της καθημερινής ροής. Το νιώθεις, το βλέπεις. Σχέσεις εξουσιαστή και εξουσιαζόμενου, ίσως μερικές φορές καλυμμένες πίσω από γλοιώδη προσωπεία.

Μια περιστροφική κίνηση εγκλωβισμού. Περιορισμένος χώρος, περιορισμένος χρόνος, περιορισμένες σκέψεις. Σε κυριεύει μια ένταση αδράνειας, μια χαμένη ενεργητικότητα. Λυπάσαι. Κοιτάς από το παράθυρο και βλέπεις τον κόσμο γύρω σου ν' αλλάζει, να κινείται. Τα πάντα. Κι εσύ εκεί καθηλωμένος. Άβουλος στο μεταίχμιο μιας **ανύπαρκτης επιλογής**. Κι άλλος ήχος μονότονος. Κι άλλο κουδούνι. Δείχνει ότι όλα τελείωσαν και για σήμερα. Σηκώνεσαι να φύγεις με μια αίσθηση ότι άλλη μια μέρα χάθηκε. Χωρίς τη συμβολή της ουσιαστικής σου ύπαρξης και ο **ετεροκαθορισμός** σου μέσα στα όρια της **επιβολής** να συνεχίζεται.

ΟΙ ΚΛΕΜΜΕΝΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Από τα 45λεπτα στα 6ωρα, από και στα 3ωρα, αργότερα στα εργασιακά 8ωρα και κάπου εκεί στην άκρη σαββατοκύριακο. Ένας χρόνος παραδομένος σε ωρολόγιους εκβιασμούς, που όταν δεν μοιράζουν καθήκοντα και υποχρεώσεις, είναι γιατί αρωματίζονται με ψευδαισθήσεις της «ελεύθερης επιλογής». Το καλό παλιό «διαίρει και βασίλευε» μεταφέρεται πλέον σε ολόκληρα τα πεδία οργάνωσης της καθημερινότητας.

Κι αν τα 6ωρα και τα 8ωρα βιώνονται από όλους σαν αναπόφευκτα κλεμμένοι χρόνοι, ο απελευθερωμένος από διαταγές και «αναγκαιότητες» χρόνος προεκτείνεται σαν η συνέχεια αυτής της κλοπής. Από τους πειθαρχικούς χρόνους του σχολείου, στο αδιάκοπο τρέξιμο ως το βράδυ για διάβασμα και φροντιστήρια και από εκεί στη βιομηχανία των μαζικών μικροαδίκων, στην οικογενειακή καθήλωση του σαλονιού, στη διανοητική καθήλωση των διαφημίσεων, στις πλαστικές επιθυμίες εμπορευμάτων, στη φωταγωγημένη (κι όχι φοβάται άραγε;) αισθητική της πλατείας, στην κατανάλωση της «διαφορετικής» τέχνης-πόσο-πάει-σήμερα, στις πανταχού παρούσες αστυνομικές εξακριβώσεις.....

Ακόμη κι ο περίφημος ελεύθερος χρόνος δεν είναι απλά κυνηγημένος, παράγει κι αναπαράγει τις διαταγές, τον έλεγχο, τα μοντέλα κοινωνικής επιβίωσης.
Οι δείκτες του ρολογιού της ακολουθημένης από τα κρίσιμα καθημερινότητας σημαδεύουν την εξατομίκευση και τη μοναξιά...

Αντι-εκπαιδευτικό λεξικό

ΚΑΝΑΠΕΣ: Το κατεξοχήν σύμβολο της εν οίκω νεκρής διαπαιδαγώγησης. Άνετος κι ώς ή άβολος, φθαρμένος ή καινούριος, τοποθετημένος στο λίγο τετραγωνικό του οικογενειακού χώρου του σπιτιού και ακριβώς απέναντι στο κερί [illegible] της τηλεόρασης, κρατάει το ρυθμό και την ομαλότητα της οικογενειακής ζωής. Το βάθος των πετσετών, των απειλών, των «συμβουλών», των μικρών γενικών ασπασμών-κατασταλαγμα μιας εξίσου μίζερης ζωής. Σημείο αναφοράς όχι μόνο της κουλτούρας ενός διαμερίσματος, αλλά πολύ περισσότερο του χώρου και του χρόνου των ενδοοικογενειακών σχέσεων.

... η επαναρύθμιση τους ...

«η αυξανόμενη ανεργία αποτελεί πλέον δομικό χαρακτηριστικό των σύγχρονων ευρωπαϊκών κοινωνιών με οδυνηρές επιπτώσεις στην κοινωνική και προσωπική ζωή... η τάση να γενικευτεί η μερική απασχόληση και να καθιερωθεί η περιστασιακή επαγγελματική απασχόληση για τη νέα γενιά συνεπάγονται μια άνευ προηγουμένου απελευθέρωση κοινωνικού χρόνου από τη εργασία...»

«Το εκπαιδευτικό σύστημα μπροστά στις νέες εξελίξεις καλείται να εκτελέσει όχι ένα απλά εκπαιδευτικό έργο, αλλά ένα έργο που ισοδυναμεί με πολιτιστική επανάσταση. Με βάση αυτή την προβληματική δεν αρκεί πλέον να προτείνει ανανεώσεις του περιεχομένου σπουδών. Επιτακτική είναι η ανάγκη να αντιμετωπίσει το κρίσιμο ζήτημα των σχέσεων του σχολικού και εξωσχολικού και, σε τελική ανάλυση, της διακύρηξης του χρόνου σε περίοδο κρίσης της εργασίας....» (Α.. Κορωναίου 1998)

«...παραγωγικότητα... ελαστικό ωράριο... αποδέσμευση ζωντανής εργασίας... κοινωνίες ανήμπορες να διαμορφώσουν αξίες οι οποίες ν' ανταποκρίνονται στο χρόνο που αναγκαστικά απελευθερώνει η εργασία... νέο μοντέλο ενεργού εργαζόμενου και πολίτη... δημιουργική συμμετοχή...»(Dumazedier J.)

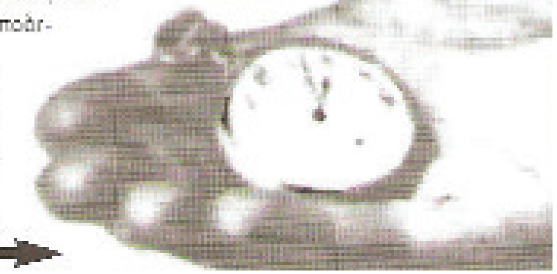
«Μπροστά στις νέες συνθήκες τίθενται ορισμένα καίρια ερωτήματα: πού και πώς τα υποκείμενα της νέας εποχής θ' αντλήσουν την απαραίτητη συγκρότηση γι αυτές τις αλλαγές που απαιτούν αυτονομία και υπευθυνότητα, δημιουργικότητα και συμμετοχή στη διαμόρφωση του κοινωνικού γίγνεσθαι; Πού και πώς οι νέοι άνθρωποι θα μάθουν μια ποιοτική χρήση του χρόνου, μια δημιουργική και όχι καταστροφική χρήση;....»(Tanguy L.)

«Το τωρινό μοντέλο οργάνωσης του σχολικού χρόνου δεν απαντά στις σύγχρονες ανάγκες της παραγωγής...μόνο πρόσφατα επιστημονικές μελέτες για τις ποιοτικές διαστάσεις του χρόνου ανέδειξαν την ασυμβατότητα του παραδοσιακού μοντέλου με τις σύγχρονες απαιτήσεις της ενεργητικής συμμετοχής του μαθητή στην κατασκευή σχολικής γνώσης.....»(Husti A.)

«έτσι... αρκετοί παιδαγωγοί επισημαίνουν την αναγκαιότητα αναδιοργάνωσης του σχολικού χρόνου λαμβάνοντας υπόψη, αφενός, τον εκτός σχολείου εκπαιδευτικό χρόνο και, αφετέρου, την αναγκαιότητα της δια βίου εκπαίδευσης στις νέες συνθήκες εργασίας....»(Α. Κορωναίου)

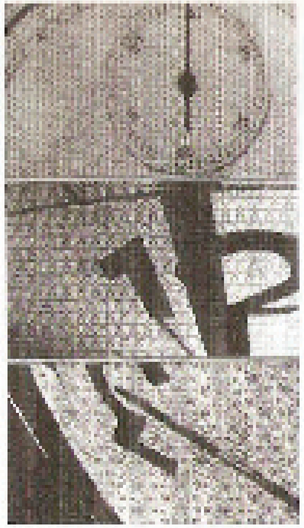
(αποσπάσματα από κείμενα «προοδευτικών» ελλήνων και ευρωπαίων παιδαγωγών και κοινωνιολόγων)

Με λίγα λόγια λοιπόν, πίσω από τις ξερές επιστημονικές ορολογίες και τα γεμάτα «ανθρώπινο» ενδιαφέρον ερωτήματα, κρύβεται μια απλή πραγματικότητα: οι ανάγκες των αφεντικών διαρκώς επαναπροσδιορίζονται ενάντιά μας. Και εμείς πρέπει να διδασκόμαστε να τις συλλαβίζουμε μία προς μία, να τις ακολουθούμε όλες και εντέλει να «πειστούμε» να τις αποδεχτούμε και σαν δικές μας επιλογές. Να μάθουμε να μοιράζουμε τον χρόνο και τη ζωή μας, σαν «δημιουργικοί» δια βίου μαθητές, «ελαστικοί εργαζόμενοι», υπάκοοι άνεργοι, ενεργοί πολίτες-ενεργοί καταναλωτές.... Αυτές είναι οι λέξεις που κρύβονται πίσω από τις παραπάνω ρητορείες.

Αντι-εκπαιδευτικό λεξικό

ΕΣΩΣΧΟΛΙΚΟΣ: Κάθε πειθαρχικό σύστημα οφείλει να είναι περίκλειστο. Να ορίζεται από τους κανόνες του, τις αξίες του, τους φρουρούς της τάξης του, την ίδια τη στεγανότητα του χώρου του. Και ταυτόχρονα, όλα αυτά να επιβεβαιώνονται ως απαραίτητα στοιχεία ασφάλειας με την ύπαρξη ενός «ανεξέλεγκτου» όρου και επικίνδυνου ξένου. Γι αυτό και ψηλά κάγκελα, επιτηρητές, σχολικοί φύλακες, κλειδωμένες πόρτες. Κάθε σωστό παραμύθι οφείλει να έχει και τον μπαμπούλα του.

Δεν ήταν και δεν είναι τυχαία η εμμονή των κυρίαρχων για την ανάγκη ελέγχου και οργάνωσης ολόκληρου του 24ώρου. Κι όσο κι αν οι ίδιοι κυνικά επιβεβαιώνουν στους υπηκόους τους ίσως μετά τις διαψεύσεις αρκεί ότι κατέχουν κάθε στιγμή τους προσωπική ή κοινωνική, αυτό δεν παύει να σημαίνει ότι τ' αφεντικά της ζωής δεν ανησυχούν για τις όποιες κρίσεις ή αμφισβητήσεις μπορεί να προκύψουν ενάντια σ' αυτό το μοντέλο.

Η έννοια της «χρονικότητας», της αντίληψης δηλαδή του χρόνου από τους υπηκόους, πρέπει συνεχώς να επαναπροσδιορίζεται πάντα σε όρους κοινωνικής εκπαίδευσης. Η έννοια ενός χρόνου που κυλά έξω από τις επιθυμίες και τις ανάγκες των ανθρώπων, που αγοράζεται και πουλιέται, δηλαδή ένας χρόνος σύμφωνος με τους δείκτες των ρολογιών των αφεντικών είναι το ζητούμενο. Γι αυτό ανησυχούν και οι παραπάνω παιδαγωγικοί εγκέφαλοι. Το σχολείο πρέπει να ξανακουρδιστεί όχι μόνο σύμφωνα με τις νέες γνωστικές «ανάγκες» αλλά και σύμφωνα με τους νέους ρυθμούς ενός χρόνου ήδη [illegible]. Γι αυτό προτείνουν μια «ευέλικτη» [illegible] χρήση του σχολικού χρόνου, την άμεση σύνδεσή του με τον ελεύθερο, και γιατί όχι [illegible] διδασκαλίες. Όχι πια τυποποιημένα 45λεπτα, αλλά αύξηση ή μείωσή τους ανάλογα με την «παραγωγή έργου» και το «ενδιαφέρον» του μαθητή, εισαγωγή καλλιτεχνικών ή άλλων «ευχάριστων» δραστηριοτήτων που θα τον «απασχολούν με ποιότητα» εξωσχολικά κτλ.

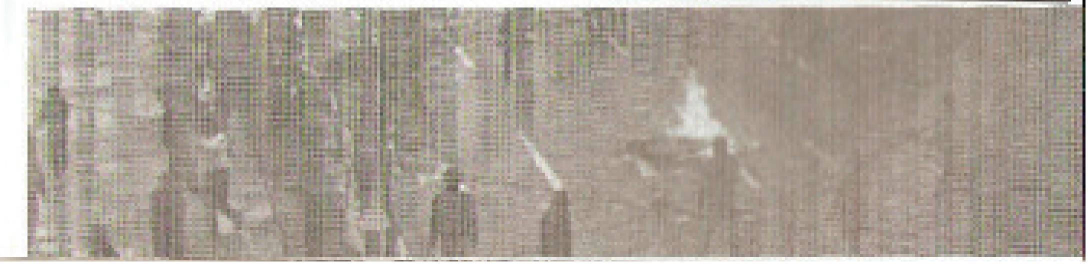
Με το να λειαίνει τους αυστηρούς χρονικούς κανόνες του, το σχολείο, δεν προσβλέπει μόνο στην αύξηση της παραγωγικότητάς του με όσους έτσι κι αλλιώς τα βγάζουν πέρα καλά στους μαθητές. Ίσως «παραγωγικότητα» που σημαίνει παραγωγή ευχάριστης σκέψης, διασκεδασμένων ικανών κα[ι] εν' κανων...!. Αλλά ταυτόχρονα, στοχεύει και στη μείωση των αντιδράσεων από την πλευρά των μαθητών απέναντι στον παιδαγωγικό χρόνο του, δίνοντάς τους την ψευδαίσθηση της δημιουργικής συμμετοχής. Δηλαδή απλά, η ύπαρξη ενός «φαινομενικά μόνο απελευθερωμένου και ευχάριστου» χρόνου μπορεί να κατευνάσει τις αντιδράσεις από την αυστηρή [illegible] του. Βέβαια όμως ξεχνούν να πουν οι προοδευτικοί παιδαγωγοί μας ότι εκεί που τελειώνει η συναίνεση πάντα καιροφυλακτεί η καταστολή.

Ο σχολικός χρόνος, είτε με την μηχανική αυστηρότητα της επανάληψης 45λέπτων, διαλειμμάτων κτλ, είτε με την μειωμένη τυποποίησή του πάντα θα παραμένει πειθαρχικός. Όχι μόνο γιατί ενισχύει το καλούπωμα της σκέψης αλλά και γιατί διδάσκει την αναπόδραστη εξουσία ενός χρόνου που υπάρχει έξω από εμάς και ενάντιά μας. Ενός χρόνου που πρέπει να μοιράζεται σε ώρα και ώρα, που μας επιλέγει και δεν τον επιλέγουμε, που μας τον νοικιάζουν γιατί δε μας ανήκει, ενός χρόνου που όταν δεν παράγει προς όφελος των αφεντικών πρέπει να καταναλώνει τα «αγαθά» τους...

ΑΠΟΡΡΥΘΜΙΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ

Ο μόνος χρόνος που δεν είναι χαμένος, κλεμένος ή νοικιασμένος είναι αυτός που κουβαλά, πραγματώνει και πραγματώνεται μέσα από τη ρήξη και την αμφισβήτηση, τη σύγκρουση και την καταστροφή των ρολογιών βαθμονόμων, γονιών, αφεντικών, εμπόρων...

Ο μόνος χρόνος που δεν είναι χαμένος, κλεμένος ή νοικιασμένος είναι αυτός που κουβαλά, πραγματώνει και πραγματώνεται μέσα από τη ρήξη και την αμφισβήτηση, τη σύγκρουση και την καταστροφή

Αντι-εκπαιδευτικό λεξικό

45ΛΕΠΤΟ: Το χρονικό όριο της διανοητικής και διαλογικής έντασης. Η μηχανική μέτρηση του χρόνου ως μηχανική διαδικασία μάθησης. Ο τεμαχισμός του σχολικού χρόνου σε διδακτικές ενότητες [illegible] δεν είναι απλά όπως λέγεται μια «αντιεκπαιδευτική» λειτουργική διαχείρισης. Είναι η επιβολή ενός κοινωνικού [illegible] και αδιαπραγμάτευτου χρόνου για όλους ανεξάρτητα από τις διαθέσεις τους, η επιβολή ενός συγκεκριμένου ρυθμού, η επιβεβαίωση της εξουσίας των δεικτών του ρολογιού πάνω στο μυαλό και το σώμα. Το σχολείο δεν εγκλείει απλά τον καθένα μέσα στον προκαθορισμένο παιδαγωγικό χρόνο του. Διδάσκει ταυτόχρονα τη διάσπαση του χρόνου έξω από τις επιθυμίες και τις ανάγκες του καθενός για να τον καθορίσει και να τον διαθέσει ελεύθερα. Η αίθουσα διδασκαλίας του 45λεπτου είναι εξίσου απαραίτητη με την 45λεπτη διδασκαλία, για τον συγχρονισμό των αντανακλαστικών υπακοής.

Μια παγωνιά. Το σπίτι, οι άνθρωποι που το περιβάλλουν. Μια παγωνιά που σε σιγοκαίει, σε εξουθενώνει. Τίποτα το οικειοποιήσιμο. Τίποτα το δικό σου. Περιφέρεσαι στο χώρο και προσπαθείς να συνδέσεις την ύπαρξή σου με αυτές τις ασύνδετες φωνές. Καθημερινές φασαρίες, απειλές, πιέσεις. Για το παραμικρό, για το κάθετι που μπορεί να δώσει ένα στίγμα διαφορετικό, λίγο πιο προσωπικό, που αφορά επιλογές, στάσεις, συμπεριφορές πέρα από τα οικογενειακά καθορισμένα πρότυπα. Η οικογένεια, οι γονείς, τα παιδιά, οι φραγμοί. Σχέσεις συγκρουόμενες, αντίθετες. Ένα κράτος σε μικρογραφία. Ένα ηφαίστειο λίγο πριν την έκρηξη. Όλα

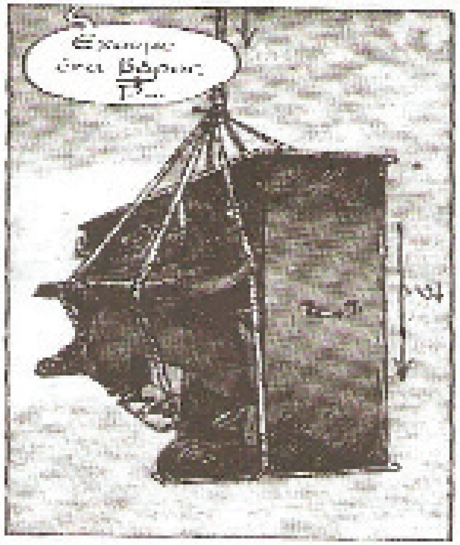

πρέπει να λειτουργούν με καθορισμένους ρυθμούς. Αλληλένδετα. Οι γονείς φρουροί και καθοδηγητές μιας μίζερης συνέχειας με χαρακτηριστικά υποταγής και καθήλωσης πρέπει να διαιωνίσουν τις ανύπαρκτες ισορροπίες τους, τις φοβίες και τα ανικανοποίητα πάθη τους, στερώντας και περιορίζοντας όσο το δυνατόν περισσότερο τις προσωπικές επιλογές των παιδιών τους, τα πιστεύω τους, την ύπαρξή τους. Και εσύ να νιώθεις μια κινητικότητα στάσιμη και να προσπαθείς να βρεις τα κομμάτια σου. Τα ενοχικά συναισθήματα και οι τύψεις να χορεύουν γύρω σου κάνοντάς σε να ακροβατείς μέχρι να καταφέρεις να απομακρύνεις ό,τι σε περιορίζει.

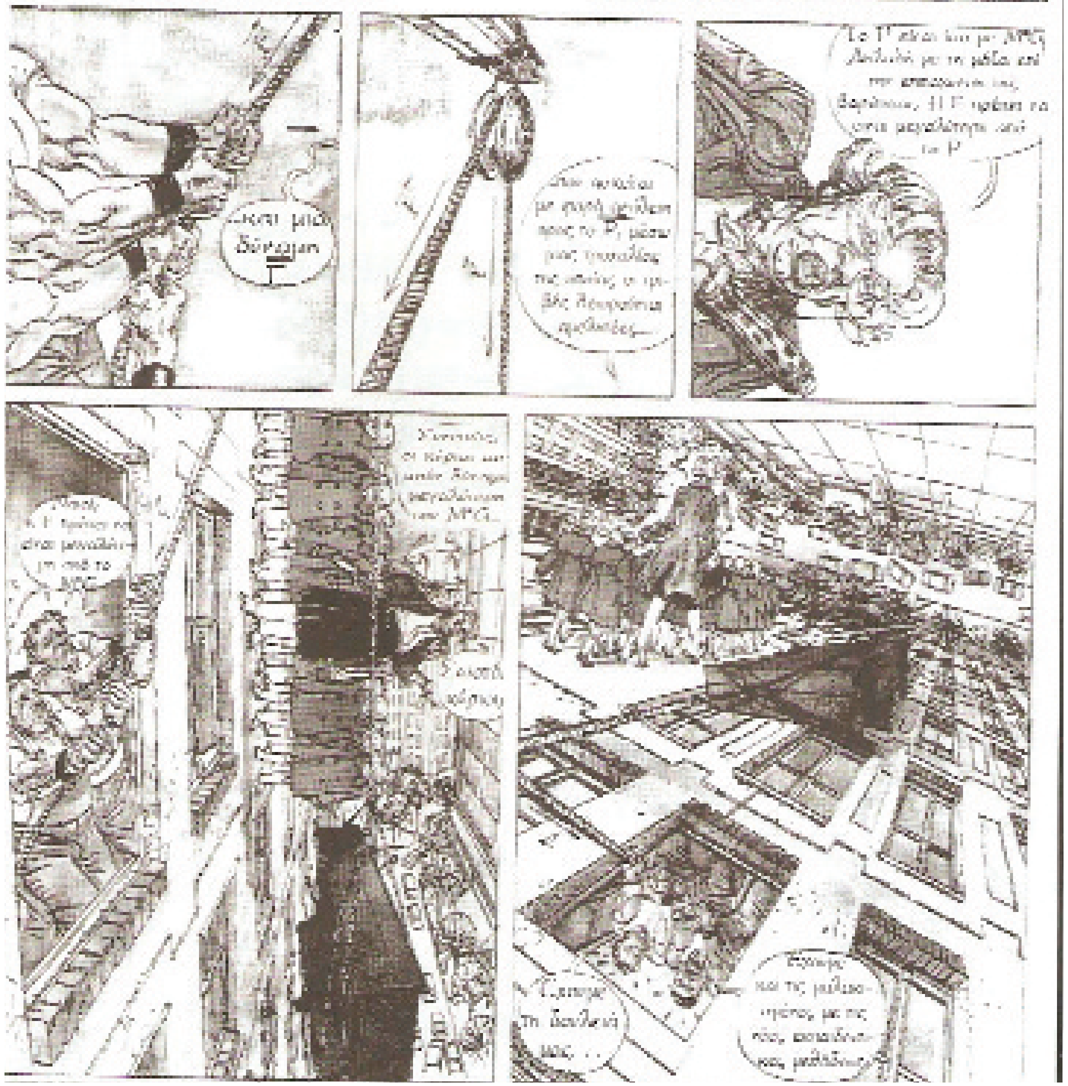
Η φυσική σου επιλογή για ελευθερία να πρωτοστατήσει και ο δρόμος να ανοιχτεί ξεκάθαρα.

Η παιδαγωγική βγαίνει στο δρόμο...

Νέες εκπαιδευτικοί μέθοδοι:
η προέκταση και το άλλοθι μιας
πραγματικότητας παλιάς
όσο και το σχολείο

Μάθημα 1ο: Φυσική

Αντι-εκπαιδευτικό λεξικό

ΕΔΡΑ: Το σύμβολο της καθηγητικής εξουσίας. Συνήθως βαλμένη σε βάθρο, για ν' αναδεικνύει τόσο την «ανωτερότητα» της δασκαλίστικης γνώσης όσο και για να διευκολύνει την επιτήρηση και τον έλεγχο του χώρου και των συμπεριφορών. Το μεγάλο σκηνικό της Τάξης, από όπου θα ξεφουρνιστούν ανακατεμένα και αξεδιάλυτα γραμματική και [illegible], μαθηματικοί τύποι και νευρώσεις, ημερομηνίες και ορμονές, χημικές ενώσεις και [illegible]

Η οικογένεια είναι ο πρώτος από τους θεσμούς με τους οποίους ερχόμαστε σε επαφή. Σαν τέτοιος είναι πολύ καθοριστικός για εμάς, αφού θα προσπαθήσει και θα καταφέρει, ως ένα βαθμό, να προσδιορίσει τη συμπεριφορά μας και πολύ σημαντικός για το κράτος και τους υπόλοιπους θεσμούς, αφού θα φροντίσει να μας διοχετεύσει τον κυρίαρχο τρόπο σκέψης και μια στάση ζωής που θα βασίζεται στη συναίνεση, την αφομοίωση και την αναπαραγωγή των εξουσιαστικών αντιλήψεων.

Ένας τέτοιος ισχυρισμός δεν είναι ούτε τυχαίος, ούτε αυθαίρετος. Αρκεί να εξετάσουμε τον τρόπο με τον οποίο είναι δομημένη η οικογένεια και την ποιότητα των σχέσεων των μελών της για να διαπιστώσουμε ότι λειτουργεί σε συνδυασμό και συμπληρωματικά με τους υπόλοιπους θεσμούς και κρατικούς καταναγκασμούς.

Συγκεκριμένα η ιεραρχία, ένα βασικό δομικό συστατικό της οικογένειας αλλά και της εξουσίας, έρχεται σε άμεση επαφή με τα καθημερινά βιώματά μας.
Ο όρος «οικογενειάρχης» (αρχηγός της οικογένειας) καθώς και τα διάφορα ιστορικά μοντέλα οργάνωσής της (μητριαρχία, πατριαρχία) φανερώνουν με σαφή τρόπο τον εξουσιαστικό χαρακτήρα του βιολογικού αυτού πυρήνα.

Όσο πλησιάζει η εφηβεία γίνονται ακόμη πιο ξεκάθαροι οι ρόλοι. Η αυθόρμητη και απολύτως φυσική κίνηση προς τον αυτοπροσδιορισμό της ζωής μας και την αυτονομία, συναντάει το αυστηρό-αυταρχικό πρότυπο πατέρα που συντονίζεται άψογα με το συναισθηματικό προφίλ της μάνας. Αυτά τα δύο σε συνδυασμό, έχουν σκοπό να επιβληθούν στην συνείδησή μας και να λειτουργήσουν αποτρεπτικά στην αρχή. Κι αν αυτό δεν είναι αρκετό η δυναμική της καταστολής έρχεται στο προσκήνιο, για να φέρει το επιθυμητό αποτέλεσμα, π.χ. Ποιά θα ήταν η τροπή των καταλήψεων αν δεν είχαμε να αντιμετωπίσουμε έναν άτυπο πόλεμο από τους γονείς και να λογοδοτήσουμε για τις επιλογές μας;

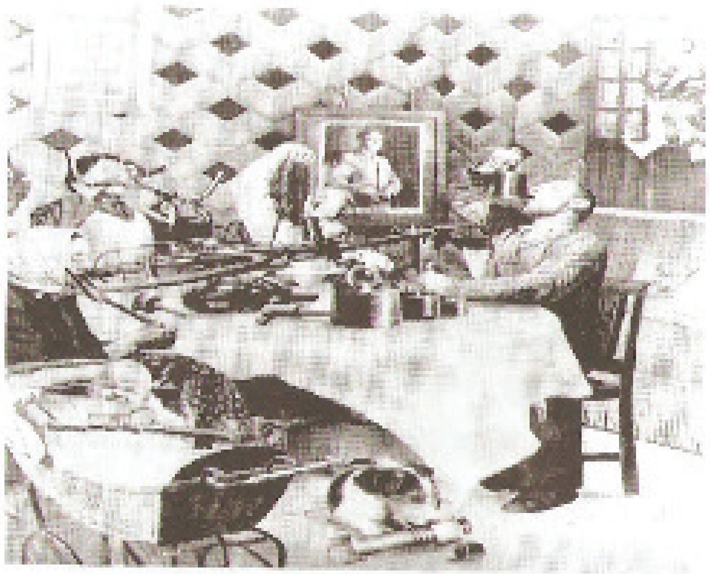
Βέβαια το «οπλοστάσιο» της οικογένειας δεν εξαντλείται εκεί. Φωνές, απειλές, απαγορεύσεις εξόδου, χρονικοί περιορισμοί, χρηματικοί εκβιασμοί επιστρατεύονται κάθε φορά που κρίνεται αναγκαίο. Και σε περιπτώσεις που θα χρειαστεί μια πιο αποτελεσματική αντιμετώπιση, τίθενται σε εφαρμογή οι αμυντικοί της μηχανισμοί. Άλλωστε ο χαρακτηρισμός πολλών από εμάς σαν «θύματα» που έχουν παρασυρθεί από άλλους ή ότι η συμπεριφορά και οι επιλογές μας είναι απλώς εφήμερα καπρίτσια της ηλικίας δεν αφήνουν αμφιβολία γι αυτό. Έτσι όχι μόνο απαξιώνουν τη στάση ζωής που εμείς επιλέγουμε, αλλά ταυτόχρονα, αντιμετωπίζοντάς μας σαν μη «φυσιολογικούς», επανεπιβεβαιώνουν στην ψευδαίσθηση ότι είναι ένας υγιής οργανισμός.

Αντι-εκπαιδευτικό λεξικό

ΝΤΑΒΟΣ: Το παλαιότερο ευαγές ίδρυμα των Ν. Λιοσίων στο χώρο της εκπαίδευσης. Ο ιδιοκτήτης του, όπως και καθένας που ζει με τα λεφτά αλλωνών, εί-ναι φιλότιμος και «ευαίσθητος» με τις νεανικές «καινοτομίες». Γι αυτό και φρόντισε να μπει τ' όνομά του σαν χορηγός σε πρόσφατη δημοτική έκθεση graffiti μιαν αθ φανούρη. Παρόλ' αυτά μέσα στα φροντιστήριά του αντιμετωπίζεται με βδελυγμία κάθε έννοια αυθορμητισμού ή και μουντζαύρας πάνω και ενά-ντια τους τοίχους (και όχι μόνο).

Μια ακόμη έκφραση του καταπιεστικού προσώπου της οικογένειας είναι η σεξουαλική καταστολή. Από πολύ μικρούς έχουν φροντίσει να μας δημιουργήσουν μια εντύπωση γύρω από αυτό το θέμα ότι είναι κακό, κάτι που δε μας αφορά. Το κορμί, το άλλο φύλο, οι συνευρέσεις, η ερωτική πράξη είναι κακοχωνεμένες εκφράσεις της σεξουαλικότητας. Το κενό που αφήνει η οικογένεια έρχονται με μαεστρία να το διακείσουν τα μμε και το θέαμα κάνοντας τον έρωτα εμπόρευμα. Οι θεσμοί και οι μηχανισμοί της εξουσίας πάντα αλληλοσυμπληρώνονται.

Και σαν συνέχεια μοναδικής επίσημης «εκφραστής» του στενεμένου εναντίου της σεξουαλικότητας είναι ο γάμος. Χρισμένος ως αυτοσκοπός, συμπληρώνει την αλυσίδα της αιχμαλωσίας μας. Η πορεία είναι γνωστή και έχει την ίδια αφετηρία: οικογένεια, σχολείο, στρατός, δουλειά, γάμος, οικογένεια.... Έτσι η εξουσία έχει αποφασίσει από τα πριν για το ρόλο που θα έχει ο καθένας κάθε φορά.

Όλη η δομή και η ύπαρξη της οικογένειας λοιπόν, βασίζονται σ' έναν εκβιασμό που όταν εξαντλεί τα όρια της συναισθηματικής φόρτισης, της χρηματικής στέρησης και της ενοχοποίησης, μεταλλάσσεται σε καταναγκασμό που αντιτίθεται στις αντιλήψεις και τις επιθυμίες και φτάνει μέχρι την ποινικοποίηση της αυτονομίας και την καταστολή της σεξουαλικότητας και της προσωπικής μας ελευθερίας.

ΝΑ ΚΑΤΑΛΥΣΟΥΜΕ

ΤΟΥΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥΣ ΡΟΛΟΥΣ

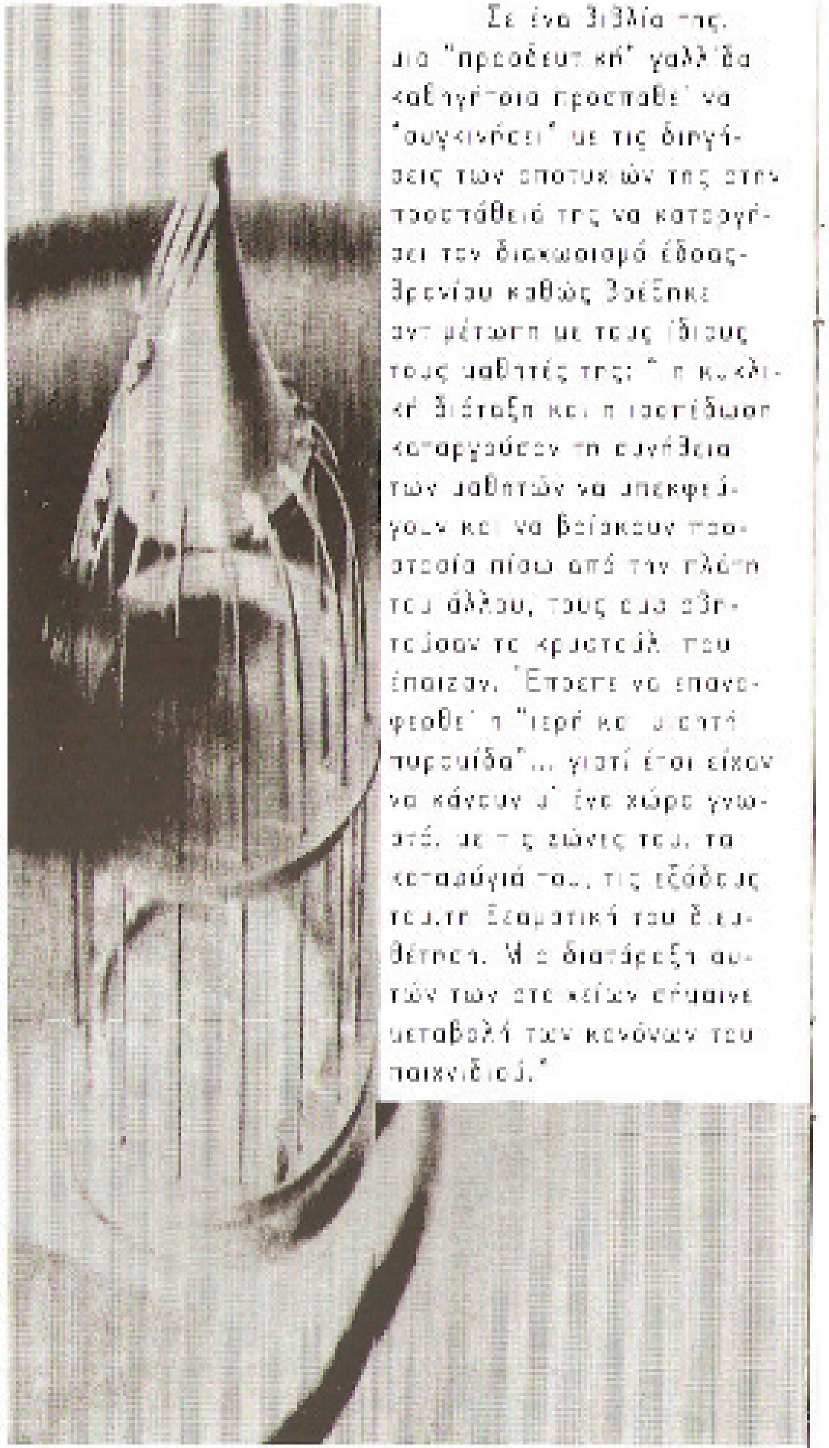
ΤΙΣ ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΠΟΡΕΙΕΣ

ΝΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ

Αντι-εκπαιδευτικό λεξικό

Αντι-εκπαιδευτικό λεξικό

ΧΑΜΕΝΕΣ ΩΡΕΣ (ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ): Γνωστή φράση που προκαλεί τρόμο σε καθηγητές, γονείς, υπουργούς κτλ. σε περιόδους καταλήψεων. Και με αγανάκτηση που θυμίζει απατημένους μικροεπενδυτές, τις διεκδικούν μπροστά σε κάμερες και κλειδαμπαρωμένες πόρτες σχολείων, γιατί προφανώς ο σχολικός χρόνος μόνο σε αυτούς μπορεί ν' ανήκει. Οι «χαμένες ώρες» είναι μια μικρή εκδικητική απαλλοτρίωση χρόνου προς όφελος των μαθητών ενάντια στους κάθε λογής φρουρούς των 24ώρων τους.

Σε ένα βιβλίο της, μια "προοδευτική" γαλλίδα καθηγήτρια προσπαθεί να "συγκινήσει" με τις διηγήσεις των αποτυχιών της στην προσπάθειά της να καταργήσει τον διαχωρισμό έδρας-θρανίου καθώς βρέθηκε αντιμέτωπη με τους ίδιους τους μαθητές της: "η κυκλική διάταξη και η ισοπέδωση καταργούσαν τη συνήθεια των μαθητών να αποφεύγουν και να βρίσκουν προστασία πίσω από την πλάτη του άλλου, τους αποστερούσαν τα κρυφτούλια που έπαιζαν. Έπρεπε να επανέρθει η "ιερή και μισητή πυραμίδα"... γιατί έτσι είχαν να κάνουν μ' ένα χώρο γνωστό, με τις γωνίες του, τα καταφύγιά του, τις εξόδους του, τη σχηματική του διευθέτηση. Η διατάραξη αυτών των στοιχείων σήμαινε μεταβολή των κανόνων του παιχνιδιού."

Ωστόσο υπάρχει μια οξυδερκέστερη ανάλυση γι' αυτά τα τόσο απλά πράγματα: κατά βάθος οι μαθητές αδιαφορούν για τη διάταξη των θρανίων και καλά κάνουν. Γιατί το λάθος βρίσκεται στον εκπαιδευτικό που νομίζει ότι φθάνει στη ρίζα του προβλήματος αλλάζοντας δυο καρέκλες, ενώ αυτό που αμφισβητείται στην πραγματικότητα είναι η ίδια η παιδαγωγική σχέση, αναγκαστικά ιεραρχική, που διαχωρίζει αυτούς που έχουν την γνώση από όσους δεν την έχουν, βάζοντας ένα ενήλικο ανάμεσα σε δεκάδες παιδιά και εφήβους.

Αλλάζοντας τη διάταξη θρανίων και έδρας δεν σημαίνει ότι καταργούμε τον κλασικό χαρακτήρα της τάξης, αυτής δηλαδή που θέλει τόσο τον δάσκαλο διαχωρισμένο από τους μαθητές, όσο και τους μαθητές μεταξύ τους. Ο ανταγωνισμός και η εξατομίκευση συνεχίζουν να παραμένουν οι καλύτεροι "συμμαθητές" στην αίθουσα.

...Οι προτεινόμενες νέες αρχιτεκτονικές των σχολείων όσο και οι νέοι παιδαγωγικοί κώδικες διατηρούν στο εσωτερικό τους όλα τα χαρακτηριστικά του "παλιού" σχολείου. Όταν βγάζουμε τα κάγκελα, αν εννοείται τα βγάλουμε ποτέ, στην ουσία δεν αλλάζει τίποτα. Αν τα κάγκελα και η έδρα αποτέλεσαν σε μια δεδομένη στιγμή τη συγκεκριμενοποίηση του χαρακτήρα της φυλακής που ενυπάρχει στο θεσμό του σχολείου, η απουσία τους δεν πρέπει να μας ξεγελά: έτσι κι αλλιώς υπάρχουν έστω κι αν έχουν αντικατασταθεί από άλλες μορφές καταναγκασμού. Εξάλλου η έδρα και τα κάγκελα δεν είναι μόνο μια "απτή πραγματικότητα" αλλά πολύ περισσότερο μια παιδαγωγική αξίωση.

